"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:- ତୁମେ ଗ୍ୟାରେଣ୍ଟି ଦେଉଛ ଯେ ଆମେ ନିଜର ଯୋଗବଳ ଦ୍□ାରା ଏହି ଭାରତକୁ ସ୍□ର୍ଗ କରିବୁ, ସେଠାରେ ଏକ ଧର୍ମ, ଏକ ରାଜ୍ୟ ହେବ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ**:-** ମାୟାର କେଉଁ ବିଘ୍ନରୁ ସୁରକ୍ଷିତ ରହିଲାବାଲା ବହୁତ ଭଲ ଚମତ୍କାର କରିପାରିବେ?

ଉତ୍ତର**:-** ମାୟାର ସବୁଠାରୁ ବଡ ବିଘ୍ନ ହେଉଛି - ଦେହ-ଅଭିମାନରେ ଆଣି ପରସ୍ପରର ନାମ-ରୂପରେ ଆକର୍ଷିତ କରାଇବା । ଯେଉଁ ସନ୍ତାନମାନେ ଏହି ବିଘ୍ନରୁ ସୁରକ୍ଷିତ ରହନ୍ତି, ମାୟାର ଧୋକାରୁ ବଞ୍ଚି ଯାଆନ୍ତି, ସେମାନେ ବହୁତ ଚମତ୍କାର କରି ଦେଖାଇଥା'ନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ସେବାର ନୂଆ-ନୂଆ ବିଚାର ଚାଲିଥାଏ । ସେବାରେ ଉନ୍ନତି ସେତେବେଳେ ହେବ, ଯେତେବେଳେ ତୁମେ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହେବ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଶ୍ରୀମତ ଦେବା ପାଇଁ । ଏକଥା ତ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଅଳ୍ପ ସମୟ ଭିତରେ ଡ୍ରାମାର ପୂର୍ବ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଯୋଜନା ଅନୁସାରେ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟ ହେବ । ଆମେ ରାବଣପୁରୀକୁ ବିଷ୍ଣୁପୁରୀ କରୁଛୁ । ଏବେ ବାବା ଗୁପ୍ତ ତ ପାଠପଢା ମଧ୍ୟ ଗୁପ୍ତ ଅଟେ । ସେଣ୍ଟର୍ସ ତ ବହୁତ ରହିଛି । ଛୋଟ ବଡ ଗାଁରେ ସେଣ୍ଟର୍ସ ରହିଛି ଏବଂ ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଅଛନ୍ତି । ଆହୁରି ମଧ୍ୟ ଦିନକୁ ଦିନ ବଢି ଚାଲିବେ । ପୁସ୍ତକ ଆଦିରେ ମଧ୍ୟ ଲେଖୁଛନ୍ତି ଯେ ଆମେ ଏହି ଭାରତ ଭୂମିକୁ ସ୍□ର୍ଗ କରି ଛାଡିବୁ । ତୁମକୁ ଏହି ଭାରତ ଭୂମି ବହୁତ ପ୍ରିୟ, କାହିଁକିନା ତୁମେ ଜାଣିଛ ଏହି ଭାରତ ହିଁ ସ୍□ର୍ଗ ଥିଲା । ଏହାକୁ ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ହେଲାଣି । ଭାରତ ବହୁତ ଗୌରବମଣ୍ଡିତ ଥିଲା । ତୁମ ବ୍ରହ୍ମା ମୁଖବଂଶାବଳୀ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପାଖରେ ହିଁ ଏହି ଜ୍ଞାନ ରହିଛି । ଏହି ଭାରତକୁ ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ ସ୍□ର୍ଗ କରିବାକୁ ହେବ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ରାସ୍ତା ବତାଇବାକୁ ହେବ ଏବଂ ଆଉ କୌଣସି ଦ୍□ନ୍ଦ୍□ାତ୍ମକ କଥା ଏଠାରେ ନାହିଁ । ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ବିଚାର ବିମର୍ଶ କରିବା ଉଚିତ୍ ଯେ ଏହି ଚିତ୍ର ଦ୍□ାରା ଏପରି କ'ଣ ପ୍ରଚାର କରିବୁ ଯାହାଦ୍□ାରା ଖବରକାଗଜରେ ମଧ୍ୟ ଏହି ଚିତ୍ର ବାହାରିବ । ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ଏହା ଉପରେ ସେମିନାର କରିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଯେପରି ଦୁନିଆରେ ସରକାରୀ କାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ ଲୋକମାନେ ପରସ୍ପର ସହିତ ମିଶି, ବିଚାର ବିମର୍ଶ କରିଥାନ୍ତି ଯେ ଆମେ ଭାରତକୁ କିପରି ସୁଧାରିବୁ । ଏହି ଯେଉଁ ଏତେ ମତଭେଦ ହୋଇଯାଇଛି, ତାକୁ ପରସ୍ପର ସହିତ ମିଳିମିଶି କିପରି ଠିକ୍ କରିବା ଏବଂ ଭାରତରେ ସୁଖ-ଶାନ୍ତି କିପରି ସ୍ଥାପନ ହେବ ସେ ବିଷୟରେ ଚିନ୍ତା କରିବା । ଏହିପରି ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମିକ ପାଣ୍ଡବ ଗଭର୍ଣ୍ଣମେଣ୍ଟ ଅଟ, ଏହା ବଡ ଈଶ୍□ରୀୟ ସରକାର ଅଟେ । ପତିତ-ପାବନ ବାବା ହିଁ ପତିତ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ପାବନ କରାଇ ପାବନ ଦୁନିଆର ମାଲିକ କରାଉଛନ୍ତି । ଏହି ରହସ୍ୟ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛ । ମୁଖ୍ୟ ହେଉଛି ଭାରତର ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମ । ଏହା ହେଉଛି ରୁଦ୍ର ଜ୍ଞାନ ଯଜ୍ଞ । ରୁଦ୍ର କୁହାଯାଇଥାଏ ଶିବବାବାଙ୍କୁ । ଏବେ ତୁମକୁ ବାବା ଆସି ସଜାଗ କରାଇଛନ୍ତି, ତୁମକୁ ପୁଣି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଜାଗ୍ରତ କରିବାକୁ ହେବ । ଡ୍ରାମାର ଯୋଜନା ଅନୁସାରେ ତୁମେ ଅନ୍ୟକୁ ସଜାଗ କରୁଛ । ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯେଉଁମାନେ ଯେପରି ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିଛନ୍ତି, ସେତିକି କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ କରିଥିଲେ । ତୁମର ଆତ୍ମିକ ଯୁଦ୍ଧ ଚାଲିଛି । କେବେ ମାୟାର ଶକ୍ତି ବେଶୀ ହୋଇଯାଉଛି, କେବେ ଈଶ୍□ରଙ୍କର । କେବେ-କେବେ ତ ସେବା ମଧ୍ୟ ତୀବ୍ରଗତିରେ ଚାଲୁଛି । କେବେ କୌଣସି ସନ୍ତାନଙ୍କଠାରେ ମାୟାର ବିଘ୍ନ ପଡିଯାଉଛି । ମାୟା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବେହୋସ୍ କରି ଦେଉଛି । ଯୁଦ୍ଧଭୂମି ତ ଅଟେ ନା । ମାୟା, ରାମଙ୍କ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ବେହୋସ କରିଦେଉଛି । ଲବ-କୁଶଙ୍କ କାହାଣୀ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ନା । ରାମଙ୍କର ଦୁଇଟି ସନ୍ତାନ ଦେଖାଇଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ତ ବାବାଙ୍କର ଅନେକ ସନ୍ତାନ ଅଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ସବୁ ମନୁଷ୍ୟ କୁମ୍ଭକର୍ଣ୍ଣ ନିଦ୍ରାରେ ଶୋଇ ରହିଛନ୍ତି । ସେମାନେ ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି ଯେ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଆସିଛନ୍ତି - ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସମ୍ପତ୍ତି ଦେବା ପାଇଁ । ବାବା ଭାରତରେ ହିଁ ଆସନ୍ତି । ଏହି କଥା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ଭୁଲିଯାଇଛନ୍ତି । ଭାରତବାସୀ ହିଁ ସ୍□ର୍ଗର ମାଲିକ ଥିଲେ, ଏଥିରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ । ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ଦିବ୍ୟ ଜନ୍ମ ମଧ୍ୟ

ଏହିଠାରେ ହେଉଛି, ସେଥିପାଇଁ ତ ଶିବଜୟନ୍ତୀ ଭାରତରେ ହିଁ ପାଳନ କରନ୍ତି । ତେଣୁ ନିଶ୍ଚୟ ସେ ଆସି କିଛି କରିଥିବେ । ବୁଦ୍ଧି କହୁଛି ନିଶ୍ଚୟ ବାବା ଆସି ସ୍□ର୍ଗର ସ୍ଥାପନା କରିଥିବେ । ପ୍ରେରଣା ଦ୍□ାରା କ'ଣ ସ୍ଥାପନା କରିହେବ । ଏଠାରେ ତ ତୁମ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଯାଉଛି, ଯାଦର ଯାତ୍ରା ଶିକ୍ଷା ଦିଆଯାଉଛି । ପ୍ରେରଣାରେ କୌଣସି ଶବ୍ଦ ଆବାଜ ହୋଇ ନ ଥାଏ । ଭାବୁଛନ୍ତି ଶଙ୍କର ପ୍ରେରଣା ଦ୍□ାରା ବିନାଶ କରିଥା'ନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଏଥିରେ ପ୍ରେରଣାର କଥା ନାହିଁ । ତୁମେ ବୁଝିଗଲଣି ଯେ ଡ୍ରାମାରେ ତାଙ୍କର ଅଭିନୟ ହେଉଛି - ମୁସଳ ଅଥବା ମିସାଇଲ୍ ତିଆରି କରିବା । ସେମାନେ ବିନାଶ ଅର୍ଥେ ନିମିତ୍ତ ହୋଇଛନ୍ତି । ପ୍ରେରଣା ଶାସ୍ତ୍ରର ଅକ୍ଷର, ଏଥିରେ ପ୍ରେରଣାର ତ କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ବିନାଶ ନିଶ୍ଚୟ ହେବ । ଗାୟନ ରହିଛି ମହାଭାରତ ଲଢେଇରେ ଏହି ମୁସଳ ଆଦି କାମରେ ଆସିଥିଲା, ଯାହା ଅତୀତ ହୋଇଯାଇଛି ତାହାର ପୁଣି ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେବ । ତୁମେ ଗ୍ୟାରେଣ୍ଟି ଦେଉଛ ଯେ ଆମେ ଯୋଗବଳ ଦ୍□ାରା ସ୍□ର୍ଗର ସ୍ଥାପନା କରିବୁ, ସେଠାରେ ଗୋଟିଏ ଧର୍ମ ରହିବ । ତେବେ ଅନ୍ୟ ସବୁ ଧର୍ମ କେଉଁଠି ରହିବ? ନିଶ୍ଚିତ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ଏହା ବୁଝିବାର କଥା । ଗାୟନ ରହିଛି - ବ୍ରହ୍ମା ଦ୍□ାରା ସ୍ଥାପନା, ବିଷ୍ଣୁ ଦ୍□ାରା ପାଳନା, ତେବେ ଏହା ତ ଠିକ୍ । କିନ୍ତୁ ଶଙ୍କରଙ୍କୁ ଶିବଙ୍କ ସହିତ ଏକ କରି ଦେଇଛନ୍ତି, ଏହା ଭୁଲ୍ ଅଟେ । ଶିବ-ଶଙ୍କର କହିଦେଉଛନ୍ତି କାରଣ ଶଙ୍କର ତ କୌଣସି କାମ କରୁ ନାହାଁନ୍ତି, ତେଣୁ ଶିବଙ୍କ ସହ ମିଶାଇ ଦେଇଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଶିବବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ତ ବହୁତ କାମ କରିବାକୁ ପଡୁଛି । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରିବାକୁ ପଡୁଛି । ମୁଁ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରି ସାକାର ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍□ାରା ସ୍ଥାପନାର କାର୍ଯ୍ୟ କରାଉଛି । ଶଙ୍କରଙ୍କର ତ କୌଣସି ଅଭିନୟ ହିଁ ନାହିଁ । ଶିବଙ୍କର ପୂଜା ହେଉଛି । ଶିବ ହିଁ କଲ୍ୟାଣକାରୀ, ସେ ହିଁ ଝୁଲାମୁଣି ଭରିଥା'ନ୍ତି । ଶିବ ପରମାତ୍ମାୟେ ନମଃ କହୁଛନ୍ତି ନା । ଏହି ବ୍ରହ୍ମା ମଧ୍ୟ ପ୍ରଜାପିତା ହେଲେ । ବ୍ରହ୍ମାରୁ ବିଷ୍ଣୁ, ବିଷ୍ଣୁରୁ ବ୍ରହ୍ମା, ଏହା ତ ବଡ ଗୁପ୍ତ କଥା ଅଟେ । ଏହା କେବଳ ତୁମେ ସନ୍ତାନମାନେ ହିଁ ଜାଣିଛ । ସେନ୍‌ସିବୁଲ୍ ପିଲାଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଜ୍ଞାନ ତୁରନ୍ତ ଆସିଯାଇଥାଏ । ମନୁଷ୍ୟ କିଛି ହେଲେ ବୁଝୁ ନାହାଁନ୍ତି ଯେ ପତିତ-ପାବନ ବାବା କେବେ ଆସିବେ! ଏବେ ତ କଳିଯୁଗର ଶେଷ ସମୟ ଅଟେ । ଯଦି କହୁଛନ୍ତି ଯେ କଳିଯୁଗ ଶେଷ ହେବା ପାଇଁ ଆହୁରି ୪୦ ହଜାର ବର୍ଷ ପଡିଛି, ତାହା ହେଲେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଆହୁରି କେତେ ପତିତ ହେବେ? କେତେ ଦୁଃଖ ସହନ କରିବେ? କଳିଯୁଗରେ ସୁଖ ତ ମିଳିବ ନାହିଁ । କିଛି ବି ନ ଜାଣିଥିବା କାରଣରୁ ବିଚରା ଘୋର ଅନ୍ଧକାରରେ ପଡି ରହିଛନ୍ତି ।

ତୁମେ ସନ୍ତାନମାନେ ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ମିଳିମିଶି ବିଚାର କରିବା ଉଚିତ୍ ଯେ କିପରି ସେବାକୁ ବଢାଇବୁ । ବାବା ତ ଉପାୟ ବତାଇ ଚାଲିଛନ୍ତି ଯେ ପୁଣି ପିଲାମାନେ ପରସ୍ପର ସହିତ ଆଲୋଚନା କରିବା ଉଚିତ୍ । ଚିତ୍ର ଉପରେ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଇବା ଉଚିତ୍ । ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ମଧ୍ୟ ଚିତ୍ର ସବୁ ତିଆରି ହୋଇ ଚାଲିଛି । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଯେଉଁ ସମୟ ବିତିଯାଉଛି, ଅବିକଳ ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ଚାଲିଛି । ପିଲାମାନଙ୍କର ଅବସ୍ଥା ତ କେବେ ଉପର, କେବେ ତଳ, ଏହିପରି ଚାଲୁଥିବ । ବାବା ମଧ୍ୟ ସାକ୍ଷୀ ହୋଇ ଦେଖୁଛନ୍ତି । କେବେ-କେବେ ପିଲାମାନଙ୍କ ଉପରେ ଗ୍ରହଚାରୀ ବସୁଥିବାରୁ ତାକୁ ଦୂର କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରଯତ୍ନ କରାଉଛନ୍ତି । ବାବା ଘଡିଘଡି କହୁଛନ୍ତି ଯେ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । କିନ୍ତୁ ଦେହ-ଅଭିମାନରେ ଆସିଯାଉଛନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ଧକ୍କା ଖାଉଛନ୍ତି, ଏଥିରେ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହେବାକୁ ପଡିବ । କିନ୍ତୁ ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଖରେ ବହୁତ ଦେହ-ଅଭିମାନ ରହିଛି । ତୁମେ ଦେହୀ ଅଭିମାନୀ ହେଲେ ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତି ରହିବ ପୁଣି ସେବାରେ ଉନ୍ନତି ମଧ୍ୟ ହୋଇଚାଲିବ । ଯାହାଙ୍କର ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବାର ଥିବ, ସେମାନେ ସର୍ବଦା ସେବାରେ ତତ୍ପର ରହିବେ । ଭାଗ୍ୟରେ ନ ଥିଲେ ପୁରୁଷାର୍ଥ ମଧ୍ୟ କରିବେ ନାହିଁ । ନିଜେ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ବାବା ଆମର ଧାରଣା ହେଉ ନାହିଁ । ବୁଦ୍ଧିରେ ଜ୍ଞାନ ରହୁ ନାହିଁ । ଧାରଣା ଯଦି ହେଉ ନାହିଁ ତେବେ ଖୁସି ମଧ୍ୟ ରହିବ ନାହିଁ । ଯାହାଙ୍କର ଧାରଣା ହେଉଛି ତାଙ୍କର ଖୁସି ମଧ୍ୟ ରହୁଛି । ବୁଝିପାରୁଛନ୍ତି ଯେ ଶିବବାବା ଆସିଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପିଲାମାନେ ତୁମେ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝି ପୁଣି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଅ । କେହି କେହି ତ ସେବାରେ ମଜ୍ଜି ଯାଉଛନ୍ତି । ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି ଚାଲୁଛନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ଯେଉଁ ସେକେଣ୍ଡ ବିତିଯାଉଛି ତାହା ଡ୍ରାମାରେ ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ରହିଛି, ପୁଣି ଏହାରି ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେବ । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ହିଁ ବୁଝାଇ ଦିଆଯାଉଛି ଯେ ବାହାରେ ଭାଷଣ କରିବା ସମୟରେ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ମନୁଷ୍ୟ ଆସିଥାନ୍ତି । ତୁମେ ସନ୍ତାନମାନେ ଜାଣିଛ ଯେ ସମସ୍ତେ ବେଦ, ଶାସ୍ତ୍ର, ଗୀତା ଆଦି ଉପରେ ଭାଷଣ କରୁଛନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ଜଣା ନାହିଁ ଯେ ଏଠାରେ ଈଶ୍□ର ନିଜର ଓ ଏହି ରଚନାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ରହସ୍ୟ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଚିତ୍ରରେ କେତେ ଭଲ ଭାବରେ ଦେଖାଯାଇଛି ଯେ ପରମାତ୍ମା କିଏ! ଏହି

କଥା ପ୍ରୋଜେକ୍ଟର ଆଦିରେ ତ ବୁଝାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ପ୍ରଦର୍ଶନୀରେ ଚିତ୍ର ମଧ୍ୟ ସମ୍ମୁଖରେ ରହିଛି ଏବଂ ତୁମେ ବୁଝାଇ ସାରି ପଚାରି ପାରିବ - ଏବେ କୁହ ଯେ ଗୀତାର ଭଗବାନ କିଏ? ଜ୍ଞାନର ସାଗର କିଏ? ପବିତ୍ରତା ସୁଖ-ଶାନ୍ତିର ସାଗର, ମୁକ୍ତିଦାତା, ଗାଇଡ୍ କିଏ? ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ନିମନ୍ତେ ତ ଏପରି କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ମହିମା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭିନ୍ନ । ପ୍ରଥମେ ଲେଖାଇ ନେବା ଆବଶ୍ୟକ, ପ୍ରମାଣ ନେବା ଦରକାର । ସମସ୍ତଙ୍କଠାରୁ ଦସ୍ତଖତ ମଧ୍ୟ ନେବା ଆବଶ୍ୟକ ।

(ସଭାଗୃହ ମଧ୍ୟରେ ଚଢେଇମାନେ ଲଢେଇ କରୁଛନ୍ତି) ଏହି ସମୟରେ ସାରା ଦୁନିଆରେ ଲଢେଇ ଝଗଡା ହିଁ ଚାଲିଛି । ସମସ୍ତେ ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ଲଢି ଚାଲିଛନ୍ତି, ମନୁଷ୍ୟଙ୍କର ୫ ବିକାର ବିଷୟରେ ମଧ୍ୟ ଗାୟନ ରହିଛି । ଏଥିରେ ଜୀବଜନ୍ତୁଙ୍କ କଥା ନାହିଁ । ବିକାରୀ ଓ ନିର୍ବିକାରୀ ଦୁନିଆ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କ ପାଇଁ କଥିତ ଅଛି । କଳିଯୁଗରେ ଅଛି ଆସୁରୀ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ, ସତ୍ୟଯୁଗରେ ହେବ ଦୈବୀ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ । ମନୁଷ୍ୟ ଏତେ ତମୋପ୍ରଧାନ ବୁଦ୍ଧି ଅଟନ୍ତି ଯେ ଆଦୌ ବୁଝୁ ନାହାଁନ୍ତି କି ଆମେ ହିଁ ଆସୁରୀ ସମ୍ପ୍ରଦାୟର ଅଟୁ । ଦେବତାମାନଙ୍କ ଆଗରେ ଯାଇ ଗାୟନ ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି ଯେ ଆମେ ନୀଚ ପାପୀ, ଆମେ ନିର୍ଗୁଣ ଆମ ପାଖରେ କୌଣସି ଗୁଣ ନାହିଁ । ତୁମେ ତାଙ୍କୁ ସିଦ୍ଧ ଅର୍ଥାତ୍ ପ୍ରମାଣ କରି କହିପାରିବ । ସିଢି ଚିତ୍ରରେ ବହୁତ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ ରହିଛି । ଦେଖାଯାଇଛି କିପରି ଆରୋହଣ ଓ ଅବତରଣ କଳା ହେଉଛି । ଭାରତବାସୀମାନଙ୍କ ନିମନ୍ତେ ମୁଖ୍ୟ ହେଉଛି ସିଢି ଚିତ୍ର । ଏହା ସବୁଠାରୁ ଭଲ ଜିନିଷ । ଏହି ଚିତ୍ର ମାଧ୍ୟମରେ ବହୁତ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଇ ପାରିବ । ୮୪ ଜନ୍ମ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେଲା ପରେ, ପୁଣି ପ୍ରଥମ ନମ୍ବରରେ ଜନ୍ମ ନେବାକୁ ପଡିବ । ପୁନର୍ବାର ଅବତରଣ କଳାରୁ ଆରୋହଣ କଳାକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ବିଚାର ଚାଲିବା ଉଚିତ୍ ଯେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ କିପରି ରାସ୍ତା ବତାଇବୁ । ବିଚାର ନ ଚାଲିଲେ ସେବା କିପରି କରିବ । ଚିତ୍ର ଉପରେ ବୁଝାଇବା ବହୁତ ସହଜ ହୋଇଥାଏ । ସତ୍ୟଯୁଗ ପରେ ସିଢି ଓହ୍ଲାଇବାକୁ ହିଁ ପଡିବ । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଏବେ ଆମର ବଦଳି ହେଉଛି । କିନ୍ତୁ ସିଧା ସତ୍ୟଯୁଗକୁ ଯିବୁ ନାହିଁ । ପ୍ରଥମେ ଶାନ୍ତିଧାମ ଯିବାକୁ ହେବ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ ଅଭିନେତା ଅଟୁ । ବାକି ତୁମ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ କ୍ରମାନ୍□ୟରେ ଅଛନ୍ତି, ଯିଏ ନିଜକୁ ଏହି ଡ୍ରାମାର ଅଭିନୟକାରୀ ବୋଲି ଭାବୁଛନ୍ତି । ଦୁନିଆରେ ଏପରି କେହି କହିପାରିବେ ନାହିଁ ଯେ ଆମେ ଅଭିନୟ କରୁଛୁ । ଆମେ ଲେଖୁଛୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମନୁଷ୍ୟ ମାତ୍ର ଏହି ଅବିନାଶୀ ଡ୍ରାମାର ଅଭିନେତା ହୋଇ ବି ଏହି ଡ୍ରାମାର ମୁଖ୍ୟ ଆକ୍ଟର୍ସ, ଡାଇରେକ୍ଟର ଓ ଡ୍ରାମାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ରହସ୍ୟକୁ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି, ତେଣୁ ସେମାନେ ଅଜ୍ଞାନ ଅଟନ୍ତି । ଏହା ଲେଖିବାରେ କୌଣସି ଦ୍□ିଧା ନାହିଁ । ଗୋଟିଏ କାନରେ ଶୁଣି ଅନ୍ୟ ପଟେ ବାହାର କରିଦେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ସେବା, ସେବା ଏବଂ ସେବା । ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ପିଲାମାନଙ୍କ ଉପରେ କେବେ କେବେ ଗ୍ରହଚାରୀ ମଧ୍ୟ ବସୁଛି । ଗ୍ରହଚାରୀ ବସିଲେ କେତେ କ୍ଷତି ହୋଇଥାଏ, ତାହା ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି । ସାହୁକାରମାନେ ଗରୀବ ହୋଇଯାଇଥାନ୍ତି । କାରଣ ତ ରହିଥାଏ ନା । ଅନେକଙ୍କୁ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ - ପିଲାମାନେ, ନାମ-ରୂପରେ କେବେ ଫସିଯାଅ ନାହିଁ । ନଚେତ୍ ମାୟା ଏପରି ଯେ ନାକକୁ ଟାଣି ଗାତରେ ପକାଇଦେବ । ମାୟା ବହୁତ ଧୋକା ଦେଇଦେବ । ଏଠାରେ ପ୍ରେମିକ-ପ୍ରେମିକା ହେବାର ନାହିଁ । ପ୍ରେମିକା-ପ୍ରେମିକ କେହି କେହି ବିକାର ନିମନ୍ତେ ହୋଇଥା'ନ୍ତି, ଆଉ କେହି କେବଳ ଚେହେରା ପ୍ରତି ଆକର୍ଷିତ ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ସେଣ୍ଟର୍ସ ମାନଙ୍କରେ ମଧ୍ୟ ଏପରି ମାୟାର ବିଘ୍ନ ବହୁତ ପଡୁଛି, ପରସ୍ପରର ନାମ-ରୂପରେ ଫସି ଯାଉଛନ୍ତି । ମାୟା ଏପରି ପ୍ରବଳ ଯେ ମାତା, ମାତାଙ୍କର ନାମ ରୂପରେ, କନ୍ୟା, କନ୍ୟାର ନାମ ରୂପରେ ଫସି ଯାଉଛନ୍ତି । ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଥିଲେ ବି ମାୟା ଏକଦମ୍ କବଳିତ କରି ନେଇଥାଏ । ସେଥିପାଇଁ ବାବା ସାବଧାନୀ ଦେଉଛନ୍ତି ଯେ - ପିଲାମାନେ ମାୟା ବହୁତ ଜାଲରେ ଛନ୍ଦିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବ, କିନ୍ତୁ ତୁମେ ଛନ୍ଦି ହୁଅ ନାହିଁ । ଦେହ-ଅଭିମାନରେ ଆସିବା ଅନୁଚିତ୍ । ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ମାୟାର ଧୋକାରୁ ଦୂରେଇ ରହିବାକୁ ପଡିବ । ତୁମକୁ ବାବା ସୁନ୍ଦର (ଫୁଲ) କରି ଗଢିବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି, ତୁମର କୌଣସି କଥାରେ ସନ୍ଦେହ ଆସିବା ଅନୁଚିତ୍ । ଯଦି ମନରେ ସନ୍ଦେହ ଆସିଲା, ତେବେ ଭଲ ଭାବରେ ସେବା କରିପାରିବ ନାହିଁ । ମନ ଭିତରେ ଘାଣ୍ଟି ହେଉଥିବ । ମନରେ ସାହାସ ରଖିବା ଉଚିତ୍ । ସମୟ ବହୁତ କମ୍ ରହିଛି । ବାବାଙ୍କ ମୁରଲୀ ଶୁଣିଲେ ମନରେ ଉତ୍ସାହ ଆସିବ । ପୁତ୍ର ଆତ୍ମପ୍ରକାଶ ସଠିକ୍ ଭାବରେ ଚିତ୍ର ଉପରେ ଧ୍ୟାନ ଦେଉଛି । ବମ୍ବେବାସୀଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ମଧ୍ୟ ଆସିବା ଦରକାର । ମୁଖ୍ୟ ଚିତ୍ରକୁ ପ୍ରଥମେ ତିଆରି କରିବାକୁ ହେବ । ଯାଞ୍ଚ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ, ବାବା ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇ ଚାଲିଛନ୍ତି ଯେ - କିପରି ଚିତ୍ରରେ ଅଧିକ ଉନ୍ନତି ହେବା ଦରକାର । ଏପରି କୌଣସି ଉପାୟ ବାହାର କର ଯେପରି ସିଢିର ଚିତ୍ର ଏରୋଡ୍ରମ୍‌ରେ ରଖାଯାଇପାରିବ

। ଏହି ଚିତ୍ର ଦେଖି ସମସ୍ତେ ଖୁସି ହେବେ । ପରିଶେଷରେ ବୁଝିପାରିବେ ଯେ ଏହାଙ୍କୁ ମତ ଦେବାବାଲା କିଏ । ତେବେ ପିଲାମାନଙ୍କର ବହୁତ ନିଶା ଚଢିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର **:—**

(୧) ତୁମେ ସନ୍ତାନମାନେ ଯୁଦ୍ଧ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଅଛ, ମାୟା ରାବଣ ସହିତ ତୁମର ଯୁଦ୍ଧ ଚାଲିଛି । ମାୟା ବହୁତ ବିଘ୍ନ ପକାଉଛି । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ସାବଧାନ ରହିବା ଉଚିତ୍ ।

(୨) ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କୁ ନିଜର ଉନ୍ନତି ପାଇଁ ବିଚାର କରିବାକୁ ହେବ । ଚିତ୍ର ଉପରେ କିପରି ବୁଝାଇବୁ, ସେବାକୁ କିପରି ବଢାଇବୁ । ଚିତ୍ରରେ ଏପରି କ’ଣ ଲେଖିବୁ ଯାହାଦ୍□ାରା ମନୁଷ୍ୟ ସହଜରେ ବୁଝିଯିବେ ।

ବରଦାନ**:-** ଦେହ ଅଭିମାନର ତ୍ୟାଗ ଦ୍□ାରା ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଭାଗ୍ୟ ନିର୍ମାଣ କରୁଥିବା ସର୍ବ ସିଦ୍ଧିସ୍□ରୂପ ଭବ । ଦେହ-ଅଭିମାନର ତ୍ୟାଗ କରିବା ଅର୍ଥାତ୍ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହେବା ଦ୍□ାରା ବାବାଙ୍କର ସର୍ବ ସମ୍ବନ୍ଧର, ସର୍ବ ଶକ୍ତିଗୁଡିକର ଅନୁଭବ ହୋଇଥାଏ । ଏହି ଅନୁଭବ ହିଁ ସଂଗମଯୁଗର ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ଭାଗ୍ୟ ଅଟେ । ବିଧାତାଙ୍କ ଦ୍□ାରା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥିବା ଏହି ବିଧିକୁ ଆପଣାଇବା ଦ୍□ାରା ବୃଦ୍ଧି ମଧ୍ୟ ହେବ ଏବଂ ସର୍ବସିଦ୍ଧି ଗୁଡିକ ମଧ୍ୟ ମିଳିଯିବ । ଦେହଧାରୀଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ବା ସ୍ନେହରେ ନିଜର ମୁକୁଟ, ସିଂହାସନ ଏବଂ ନିଜର ଅସଲୀ ସ୍□ରୂପକୁ ମଧ୍ୟ ଛାଡିଦେଇଛ, ତେବେ କ’ଣ ବାବାଙ୍କର ସ୍ନେହ ପାଇଁ ଦେହ-ଅଭିମାନର ତ୍ୟାଗ କରିପାରିବ ନାହିଁ! ଏହି ଗୋଟିଏ ତ୍ୟାଗ ଦ୍□ାରା ସବୁ ପ୍ରକାରର ଭାଗ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯିବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ**:-** ଯଦି କ୍ରୋଧମୁକ୍ତ ହେବାକୁ ଚାହୁଁଛ, ତେବେ ସ୍□ାର୍ଥ ପର ହେବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ନିଃସ୍□ାର୍ଥ ପର ହୁଅ, ଇଚ୍ଛାଗୁଡିକର ରୂପକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କର ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***

ଅବ୍ୟକ୍ତ ଈଶାରା:- ଅପବିତ୍ରତାର ବୀଜକୁ ମଧ୍ୟ ସମାପ୍ତ କରି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍□ଚ୍ଛ ଅର୍ଥାତ୍ ପବିତ୍ର ହୁଅ ।

ବାବାଙ୍କ ସହିତ ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ଏହି ଦାୟିତ୍□ର ବୋଝ ମୁଣ୍ଡକୁ ନେଇଛ ଯେ ପବିତ୍ରତା ଦ୍□ାରା ଆମେ ପ୍ରକୃତିକୁ ମଧ୍ୟ ପବିତ୍ର କରିବୁ । ତେବେ ଏହି ସଂକଳ୍ପକୁ ପୂରଣ କରିବା ପାଇଁ ବାପଦାଦା ଚାହୁଁଛନ୍ତି ଯେ ବିଶ୍□ର ପ୍ରତ୍ୟେକ ସନ୍ତାନ ପ୍ରଥମେ ମୋହର ଆକର୍ଷଣ ଠାରୁ ମୁକ୍ତ ହୁଅନ୍ତୁ - ଚାହେଁ ସାଧନ ଗୁଡିକର ଆକର୍ଷଣଠାରୁ, ଚାହେଁ ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କର ଆକର୍ଷଣଠାରୁ । ତେବେ ସାଧନଗୁଡିକୁ ବ୍ୟବହାର କରିବା ଅଲଗା କଥା କିନ୍ତୁ ତା’ ପ୍ରତି ଆକର୍ଷିତ ହେବା ଅଲଗା ଜିନିଷ ଅଟେ । ତେଣୁ ବାପଦାଦା ପ୍ରତ୍ୟେକ ସନ୍ତାନକୁ ପ୍ରଥମେ ଏହିଭଳି ଆକର୍ଷଣ ଠାରୁ ବା ମୋହଠାରୁ ମୁକ୍ତ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି ।

ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣତାକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ଦାଦୀ ପ୍ରକାଶମଣି ଜୀ ଙ୍କର ଗୁପ୍ତ ପୁରୁଷାର୍ଥ

(୧୯ ତମ ପୁଣ୍ୟ ସ୍ମୃତି ଦିବସ ନିମିତ୍ତ ବିଶେଷ ଧାରଣା)

(୧୧) ଦାଦୀଜୀ ସଦା ଆତ୍ମା ବିଶ୍□ାସରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଥିଲେ । ସେ ଏହି ସ୍ମୃତିରେ ରହୁଥିଲେ ଯେ ମୁଁ କଳ୍ପ-କଳ୍ପର ବିଜୟୀ ଆତ୍ମା ଅଟେ । ସେ କୌଣସି ବି ପୁରୁଣା ସଂସ୍କାର, ସ୍□ଭାବ କିମ୍ବା ହିସାବ-କିତାବର ଅଧୀନରେ ରହୁନଥିଲେ

। ଏପରି ଅନୁଭବ କରୁଥିଲେ ଯେପରି ଆତ୍ମା ଲାଇଟ୍ର ଶରୀରରେ ବାସ କରୁଛି ।

(୧୨) ଦାଦୀଜୀଙ୍କ ବୁଦ୍ଧି ସଫା ବା ସ୍□ଚ୍ଛ ଆଇନା ପରି ନିର୍ମଳ ଥିଲା । ସେ ସର୍ବଦା ତପସ୍□ୀମୂର୍ତ୍ତି ହୋଇ ରହୁଥିଲେ । ତାଙ୍କର ଏହି ସ୍ମୃତି ଥିଲା ଯେ ଏହି ତପସ୍ୟା ଦ୍□ାରା ବିଶ୍□ର କଲ୍ୟାଣ ହେବ ଏବଂ ସୁଖମୟ ସଂସାର ଆସିବ ।

(୧୩) ଦାଦୀଜୀ ଅନ୍ତିମ ସମୟକୁ ସାମ୍ନାରେ ରଖି ସଦା ସ୍□-ଚିନ୍ତନ କରୁଥିଲେ । ସ୍□-ଉନ୍ନତି ପାଇଁ ପ୍ରତିଦିନ ଅମୃତବେଳାରେ ବାବାଙ୍କ ସହ ମଧୁର ରୁହରିହାନ (ଆତ୍ମିକ ବାର୍ତ୍ତାଳାପ) କରୁଥିଲେ, ବାବାଙ୍କର ମହାବାକ୍ୟକୁ ଗଭୀରତାର ସହିତ ଅଧ୍ୟୟନ କରୁଥିଲେ । ତାଙ୍କର ବାବାଙ୍କ ପ୍ରତି, ବାବାଙ୍କର ମୁରଲୀ ପ୍ରତି ଅତ୍ୟନ୍ତ ସ୍ନେହ ଥିଲା ।

(୧୪) ଦାଦୀଜୀ ନିଜର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ଥିତି ଗଢିବା ପାଇଁ ଦେହଭାନରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍□ରେ ରହିବାର ଅଭ୍ୟାସ କରୁଥିଲେ । ତାଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ସର୍ବଦା ରହୁଥିଲା ଯେ ମୁଁ ବିଶ୍□ କଲ୍ୟାଣ ପାଇଁ ନିମିତ୍ତ, ମୋତେ ସ୍ମୃତିକୁ ଉଚ୍ଚ, ଏକାଗ୍ର, ଏକରସ ଏବଂ ସଂକଳ୍ପରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍□ ନିଃସଂକଳ୍ପ କରିବାକୁ ହେବ, ତେବେ ଯାଇ ଆମେ ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆକୁ ଅତିକ୍ରମ କରି ଉଡିକରି ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ପରମଧାମରେ ଯାଇ ବସିବା ।

(୧୫) ଦାଦୀଜୀ ସର୍ବଦା ଏହି ଲଗନରେ ରହୁଥିଲେ ଯେ ମୁଁ ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ରହି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରି ସମସ୍ତଙ୍କଠାରୁ ଆଶୀର୍ବାଦ ନେବି । କୌଣସି ବି ଆତ୍ମା ମୋ ପାଖରୁ ନିରାଶ ହୋଇ ମୋତେ ଅଭିଶାପ ନ ଦେଉ - ଏହାର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଧ୍ୟାନ ରଖି ସମସ୍ତଙ୍କ ଆଶୀର୍ବାଦର ପାତ୍ର ହେଲେ ।

(୧୬) ଦାଦୀଜୀଙ୍କର ସର୍ବଦା ଏକମାତ୍ର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଥିଲା - ମୋତେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଫରିସ୍ତା ଓ କର୍ମାତୀତ ହେବାର ଅଛି । ଏହି ପୁରଣା ଶରୀର ଛାଡି ଫରିସ୍ତା ସ୍□ରୂପ ହୋଇ ସୂକ୍ଷ୍ମ ଲୋକ ନିବାସୀ ହେବାର ଅଛି । ଏହି ସେବା ତ ଦିନରାତି ଚାଲିଥିବ, କିନ୍ତୁ ମୋତେ ସେବା ସହିତ ନିଜ ଉପରେ ସୂକ୍ଷ୍ମ ଧ୍ୟାନ ରଖି ସମ୍ମାନର ସହିତ ପାସ୍ ହେବାର ଅଛି ।

(୧୭) ଦାଦୀଜୀ ସର୍ବଦା ସମସ୍ତ ବିଘ୍ନରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍□ରେ ନିର୍ବିଘ୍ନ ଅବସ୍ଥାରେ ରହୁଥିଲେ । ଏକାନ୍ତରେ ବସି ନିଜକୁ ସୂକ୍ଷ୍ମ ଭାବରେ ଯାଞ୍ଚ କରି, ନିଜର ଦୋଷ ଓ ଦୁର୍ବଳତାକୁ ସମାପ୍ତ କରି, ଆତ୍ମା ରୂପୀ ହୀରାର ଦାଗକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କରି ଅମୂଲ୍ୟ ହୀରା ସଦୃଶ ହୋଇଗଲେ ।

(୧୮) ନିଜକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପବିତ୍ର, ଲାଇଟ୍-ମାଇଟ୍ (ପ୍ରକାଶ ଓ ଶକ୍ତି)ରେ ସମ୍ପନ୍ନ କରିବା ପାଇଁ ଆନ୍ତରିକ ବୈରାଗ୍ୟ ବୃତ୍ତି ଦ୍□ାରା ସମସ୍ତ କଥାରୁ ଉପରାମ (ଉର୍ଦ୍ଧ୍□ରେ) ରହି ନିଜର ସୂକ୍ଷ୍ମ ଦୃଷ୍ଟି ଓ ବୃତ୍ତିକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପବିତ୍ର କରିଥିଲେ । ପୁରୁଣା ସଂସ୍କାରର ପ୍ରକୃତି ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ପ୍ରକୃତିଜିତ୍ ହୋଇ ବାବାଙ୍କ କୋଳରେ ଲୀନ ହୋଇଗଲେ ।

(୧୯) ମୁଁ ବାବାଙ୍କର, ମୋତେ ବାବାଙ୍କ ସମାନ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବାକୁ ହିଁ ପଡିବ । ସେଥିପାଇଁ ସୂକ୍ଷ୍ମ ଦେହ-ଅଭିମାନକୁ ନିଜର ସଂସ୍କାର ଗୁଡିକୁ, ମାନ୍-ଶାନ୍ ବା ମହିମାକୁ, ବୁଦ୍ଧି ଓ ସ୍□ଭାବକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସମର୍ପଣ କରି ବାବାଙ୍କ ସମାନ ଅବ୍ୟକ୍ତ ବତନବାସୀ ହୋଇଗଲେ । ଆଚ୍ଛା । ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ।